

Невінчана Валентина Дмитрівна
(1924-1981)
поетеса, прозаїк

Народилася 1 травня 1924 в с. Володарка на Київщині. Писати вірші почала ще в шкільні роки. Далі – філологічний факультет університету.

Неспокійне життя і військова служба чоловіка кидали родину Невінчаних по всіх усюдах. У середині 1950-х років доля привела подружжя до Херсона.

Валентина Дмитрівна працювала методистом обласного Будинку народної творчості, невдовзі стала його директором; влилася в письменницьке середовище. Тут же, в Херсоні, вийшла і була тепло сприйнята її перша книжка поезій – «Ластівки». Згодом побачила світ друга збірка – «Здрастуй, село!». Саме херсонське відділення Спілки письменників України представило її в Київ для прийому в письменницькі лави.

У Кримському видавництві «Таврія» вийшла її документальна повість про залізничників, а згодом – збірка поезій «Голубі дороги» (1967).

Остання книга поезій «Тепло любові – на віки» стала її лебединою піснею, вийшла вже посмертно (1984 рік). Значну частину книги складають вірші про Херсон, сонячну степову Таврію.

Член СП СРСР з 1964 року

Померла Валентина Дмитрівна 4 березня 1981 року.

Твори

1. Здрастуй, село! : Вірші для мол. шк. віку. - Херсон, 1962. - 23 с.
2. Ластівки : вірші. - К. : Молодь, 1962. - 58 с.
3. В степу : вірш // Наддніпрянські зорі : літ.-худож. та громад. альм. - Херсон, 1958. - С.127.
4. [Вірші] // Джерела. - 2002. - 29 жовт. – С.7.

Довідкові видання

5. Валентина Невінчана // Письменники Радянської України. 1917-1987 : біобібліогр. довід. / авт.-упоряд. В. К. Коваль, В. П. Павловська. – К. : Рад. письменник, 1988. – С.430.